



БЕЛОКРИЛ СМУГЪЛ АНГЕЛ

©Милко Христов, автор, 2015 г.
Електронно издателство Е-същност, 2015 г.



Вашата литературна Голгота

<http://e-sustnost.com/>

БЕЛОКРИЛ СМУГЪЛ АНГЕЛ

поезия

Милко Христов

СЪДЪРЖАНИЕ

<i>Препарирана полуистина</i>	6
<i>Хленчеща хроника</i>	7
<i>Хармония</i>	9
<i>Предвеликденска кахексия</i>	10
<i>Мелодия без ръкавици /или усмивката на празния ръкав/</i>	11
<i>Миглени доспехи</i>	12
<i>До обезкрупване душа безкрупна</i>	13
<i>Рождество Любово в автоморга</i>	14
<i>Стенеца самота</i>	15
<i>До козирката на тавана</i>	16
<i>Белокрил смугъл ангел</i>	17
<i>Via Pavetone</i>	18
<i>Изсушена самота</i>	19
<i>Лъжата на баба</i>	20
<i>Синьо намигване</i>	21
<i>Траверсно настроение</i>	22
<i>Катранен витамин</i>	23
<i>Блус със смугла тишина</i>	24
<i>Котка под вишнев дъжд</i>	25
<i>Чуждо тяло в супата</i>	26
<i>Елегия</i>	27
<i>Татуиран върху опакоето на бутилката етикет си</i>	28
<i>Ефир в недрата</i>	29
<i>Вместо</i>	30
<i>Синьо и розово</i>	31
<i>Мед от син лед</i>	32
<i>Порция порцеланов перон</i>	33
<i>Безплатна евтаназия</i>	34
<i>Хипноза със зимни антициклони</i>	35
<i>Дисекция на ексхумирани взривени емоции</i>	36
<i>Синджирено-дирижирана хармония</i>	38
<i>In teteriam</i>	39
<i>В сезона на гниещата тишина</i>	40
<i>Надгробно възвисяване</i>	41

*„прегръщам те
и напипвам криле-
на ангел ли?!...на пеперуда ли?!“*

Препарирана полуистина

пулсира покоят
потокът пламва
преоблича перата си птицата
прет-а-порте на природата
потомството преоткрива позора
пораства Палечко - Малечко
психиатрията помъдрява го
пъзелът провокативно пълзи
плезенето помага при пълнота
приглушено пониква полуистина
по паранормалното полезрение
политиката е псориазис
плуралистична псувня
препарира последното падение
послеписът е посевместна пауза
предхожда писъка на предговора
почернянето прикрива полутонове
поезията е позлатен прах
пришита покорност
посттравматично поведение
ПОВЯРВАЙ МИ !

Хленчеща хроника

хилав хамалин
халосва
хартуен херувим
хладни хора
ходещи хахо
с хрисими хрущяли
и храчещи хриле
хрупкат хумор
хленчещ хербарий
на хламиден хлапак
хлипа хирошимно
в хрипав хладилник
хилеща се хризантема
хвърля
хоризонтална хармония
хемероидна хетера
хистеричен химен хлабав хамак
хърбав хайдут
с хининов ху*
и хеперболична хипертония -
хъркаща хлебарка
хванат ханджия
с хирургична хигиена
харизва
хоросанови хапчета
храбри хамбургери
хранителни храсти
хаосът хлътва
по хълбок химерен
хайманосва хайлайфно
хлабава хищност
хладнокръвно харчи
хазартни халюцинации
хомофобно хоби
хремав хобот
хълмист хомот

хонорована хрисимост
хлевоуста хиромантия
хороскоп на хер ман хАсе
хавлиено хвали
хрома христоматия
хашишен хастар
хралупена хоругва
хитро хортува
химни хормонни
християнска хемодиализа
храмов хранопровод
хронична хунта
хуманоидна хрътка
хълца хули
хрониката хленчи
хипертрофично хрумване
хербицидна хегемония
хералдична херния
ХАМЕЛЕОНОВ ХЕПИЕНД

Хармония

Тамянът е транссексуален.

Храмът измислена осезаемост.

Оазисът жадува път.

Очакването се самоубива с глътки нежност,
които времето измерва с капки плът,
бушуваци между душевните безбрежия.

Предвеликденска кахексия

Сега вървя през долината на канцерогенните черва
към задната врата на съня.

Смъртта е zasiщане,

а Животът е глад.

Керванът на стрелките се отдалечава,

пресъхва времето,

плъхове последни бягат от камбаните пробити.

Ангели изпиват своята тревожност

и замезват със духовно недохранване.

Кръчмарят не приема сълзи за разплащане,

нито монети от продажбата на плащеници.

В дискаса ми от илюзии подрънква ресто -

восък от неродените...

Мелодия без ръкавици /или усмивката на празния ръкав/

От половината ръкав надолу – празнина,
която с имагинерните си пръсти свири токата
и fuga пред търбуха на МОЛ-а.

Отново е война за преоценени шанелени шинели,
със сънувани въшки в джобовете,
вместо реални пари.

Опитвам се да наостря слух,
но не разбирам нито квинтата, нито квартата,
нито септимата, нито терцата.

Само барабаненето на цените
и шестте хиляди волта презрение
в очите на неискащата музикантка.

Тъмната и топла яворова цигулка е една и съща,
с мирис на сироп за кашлица
и утайки бром по струните на душата.

От есента пожълтяха „зелените“ рецепти,
а в „жълтите“ вестници пише,
че напук на зимата, „снежинките“ са поскъпнали,
заради арестуваните олимпийски огньове.

Огризките от детски смях
се събират в една кибритена кутия –
бърлога за овълчена тишина
и фосфорни кости с форма на сладолед „Ескимо“ .
От екрана на банкомата ме поглежда
един брадясал Андерсен
изтеглил „късото“ на клечка.

От половината ръкав нагоре – пълнота,
протезата е гриф, обезструнен от грифове „Секретно“.
Отново е война за вярата преоценена.

Миглени доспехи

Има толкова много неща, останали в мен от
Нищото, а в действителност,
когато гледам на нещата - виждам
Твоите очи.

Предварително отписан съм от всички.
Блъскам с глава зидовете,
които други са издигнали
около теб.
И губя битката,
по-лесно, отколкото с голите ти гърди.

Добре е, че си затваряш очите,
докато се целуваш
и светлината не се присмива
на моите неуспехи.

Знам,
пак ще станем Нищо!
Несигурни са миглените ти доспехи,
за да запазят спомена от миналите опити.

И ти знаеш -
трудно се събличат в тъмното
необръснатите ми думи.
Гримираната ти утеха проплаква,
скрита в паяжината
на пожеланата неувереност.
Маските нямат бръчки,
не се усмихват,
не плачат,
но се преструват, че разбират от поезия.
Като гледам Твоите очи –
не виждам маската,
но чувам Истината, вързана на кичури
със скрити от детството панделки.

До обезкрупване душа безкрупна

Готино е да си гладен
и да нямаш нищо,
да гледаш небето,
да слушаш птиците
и се чувстваш по-богат от богатите.
И по-велик от безгръбначните
и от живите мъртъвци,
които осмислят живота си
чрез рекламите от комерсиалната плазма,
а фитнес за прешлените на очите им
е следеното на топката от кортовете.
Ляво-дясно.
Почти като смяната на правителствата,
а по средата е мрежата.
Нисък хоризонт за стремежите
или кошничка във фритюрника
за „изпържване” на балъците,
дърпащи се за собствените си бради,
попили изветрялото вино от предстоящи банкети.
Граждани, адресно регистрирани
в лудница от отворен тип
с маски вместо само личности,
но с „документ за самоличност”.
С депресиращи кредити
и лихви - антидепресанти.
Готино е да си гладен,
да си свободен като бройлерна носачка,
да си откъм правилната страна на тревата
и да можеш, когато поискаш,
сам да си дръпнеш кабела на косачката
и да ти е на душата безК/Л/УПно.

Рождество Любово в автоморга

В кабрио "Форд"
целувка бикфордова.
Сняг от горещи очаквания
върху клепачи от синьо-студени пламъци.
В цилиндъра на магьосника
бенгалски тигри стигат горна мъртва точка,
прескачат звезди между пръстите
и вместо свещи по елхата,
разстоянието между нас
сегмент, след сегмент се топи,
а G-айките на удоволствието
изгарят на ауспуха в крематориума
и сажди грях от черния дим
татуират по крилата на голо амурче - Fata morgana.
Мираж за Рождество Любово в автоморга!

Стенеща самота

Аз
Аз съм
Сам съм
Със себе си
Съвсем съм сам
Сам със самотата своя
Сам в стаята със самотата си
Самата стая е самотна със себе си
Стените на стаята са изписани със самотата ми
Стенат стените на самотната стая от самотата ми
Само стиховете скъсяват стенанието на самотните стени
Структурираните строфи се съмняват в стенещата ми самота
Сразените съмнения се стичат стихийно и смразяват сакралната ми
САМОТА

До козирката на тавана

Някой пие бира със водка.

Аз я смесвам със самота.

Даже от нея замезвам, вместо сельодка
и запълвам не коремната, а душевната празнота.

Тя, душата ми, често, като хастар се обръща
и се вижда краецът ѝ бял.

Горката, доста неща е преглъщала,
но не и гледката на вътрешен двор опустял,
в който крачат само сенки от спомени
и е от бездомните кучета препикан,
даже на бурените лечебните корени
сушат се на опиянения ми таван.

Белокрил смугъл ангел

Всеки мой пръст
е върху извора на фрактала
и стои неподвижно.
Душата ми е уморен ангел,
с орфани бели крила,
атрофирана парализирана жажда,
недоспала от цигарена пепел,
натезала от философски камъни,
от исторически зной и магически прах,
който прояжда кората
и смесен със смугла смола,
запълва улични стрии,
изровени от краката на грешници.
Езиците от ехото на нощния дъжд
не могат да измият съзнанието ми,
нито да излижат петната от асфалтни емоции.
Защото Пътят е хаос,
който ражда следовници!
Кой от Пътя си прави храм?
Кой от Срама си прави храм?
Кой от челюсти прави олтари?
Може би само чакалите.
Душата ми е тяхната мърша.
Гнила кръв вместо обрядно вино.
Вместо хляб горчива смола нетамянена --
един случаен фрактал,
образуван от кривините на късите им черва.

Всеки мой пръст е върху извора...

Via Pavetone

Павирах си бюрото.
И сега, вместо по клавиатура,
натискам гранитни надгробия
или следи от стъпки на влюбени,
или гребен за търкалящи се котки,
или дансинг за разголени капки,
или капан за женски токчета -
според настроението ми.

Всички клавиши са гладки,
от дългото нощно лъскане
на дежурните по чистота.
Само един ми дращи по средния пръст
с молбата си: "Изчукай ме!".
Направих го, без да обърна внимание,
че върху него пише "Delete"
и в мен нещо започна да вие.

Изсушена самота

Аз съм само една бяла риза,
влюбена до яката,
която още помни пръстите ти,
разораваци нишките на тялото,
преди да разкопчат душата
и да изперат следите от
тютюна,
парфюма,
миризмата на смачкани банкноти в джобчето,
незабелязания косъм,
невнимателното червило,
разлятото вино,
саждите от камината, пред която...
и капчиците пот,
смесени със сълзите по рамото,
когато влакът тръгва
и аз не мога да го спра,
защото съм бяла,
а не червена.

Сега ме размахва вятърът на простора
за радост на щипките -
пластмасови белезници за изсушената ми самота.

Лъжата на баба

В детството, когато падах,
баба все ми повтаряше:
„Ще ти мине като на куче!“
Не и повярвах и попитах кучето:
”Какво е болката?“,
а то изскимтя:
”Вместо враг, опашката да си хапеш“.
Попитах дървото: ”Какво е болката?“,
а то отсече:
”Да ти преброят годишните кръгове“.
Попитах цветето, а то клюмнало рече:
”Да ти затворят аромата в стъкленица“.
Попитах камъка, а той изстена:
”Да те издялкат за стена на плача“.
Попитах човека, а той се усмихна зъбато:
”Аз я причинявам!“

Бабо, защо ме излъга ?

Синьо намигване

Небето на снимката
съвсем не прилича на небето
в околото на бивола,
нито на чадъра над издуханото глухарче.
Аз мога да го видя даже зад хоризонта,
в края на собствените си пръсти,
преодолявайки дори силата на своето въображение.
Безкрайно е небето, само когато е на парчета в душата ми.
Синьото е подарък,
но кой е този анонимен дарител?
Той краде залези и връща облаци,
които на смъртния одър
ще пият от очите ми сила.
Синьо небе - непроменена декорация,
само различно е намигването на Имитатора.

Траверсно настроение

Когато се пресекат траекториите
на вдишване и издишване,
на влизане и излизане,
на пристигане и заминаване,
на излитане и приземяване,
на влюбване и разлюбване -
точката е винаги една случайна G (от гара).

Катранен витамин

Нямам очи да вкуся цъфтежа на вишните ти.
Нямам пръсти за тебешира,
който чертае "Дама" под краката ти.
Нямам прашка, с която да ти изпращам захарни целувки.
Нямам паяжина, в която да уловя пеперудените ти спомени.
Нямам небе, с което да боядисам
протритите ти от моето щипане джинси.
Нямам весла, с които да поря самотата на сънищата ти.
Нямам лейка ,с която да разливам ноти
по притихналите глухарчета.
Нямам ключ за часовникът с кукувицата,
за да не скита времето по чужди гнезда.
Нямам огледало,с което да дресирам слънчеви зайчета.
Нямам филтър в сърцето,който да утаи катранения витамин L...
и той бавно и живително ме убива.
Нямам тромба, с която да изплаша тромбозата,
но нямам и придворен поет, който да ми напише епитафията.

Блус със смугла тишина

сънувам ден
търся вътрешни усещания
в които насладата дреме
халюцинирам си времето
през деня
наистина
наистина
на разстояние до чудесата
прегръщам хладния мрак
и танцуваме страдащ
страдащ от зимата блус
засипани от преспите разстояния
разтопяват пенливите залежи
по телата ни дрънкалки от аромати
и коприни сметанови
тежат на земята роялена
прегръщам освободената ти реалност
и танцуваме страдащ
страдащ от зимата блус

Котка под вишнев дъжд

Кажи, ако те целуна по котешкото стъпало
и скочиш върху розовата пейка
в парка на бодливите сънища,
как ще се почувстват лепкавата илюзия,
смачканите устни
и ютиеното ми самочувствие?
Пръстите ми дали ще събират
трохите на гълъбите,
или ще са четки за прахта от емоции
неискрено космени,
погладили отдавна отминалите разумия?
Ще ме четеш ли
по непотърсените от дъжда надписи
или дъгата между влагата в очите ни е достатъчна?
Аз замълчах,
но вишневия цвят през май
заоблаченият ти глас ли ще изплаче?

Чуждо тяло в супата

Животът ми, колко пъти, на косъм висял е
и щастието е също висяло,
колко пъти любовта ми там се е хващала,
като косъм е и здравето изтъняло,
нервите ще се скъсат износени,
прегризал е някой въжетата-косми,
само върху темето на душата плешива,
къдриците са опънати като струни
и всяка сутрин с бръснача, без страх,
звуци изплаквам от тях.

През деня, без думи, плешивката си отива,

за да се върне вечер, след поредния грях.

Елегия

Леглото е заслано.
Два пръста е конякът,
излегнат на дъното по хълбок.
Дежурят чашките на масата,
непипнат кафеникът и цигарата.
И чувствата, прегънати салфетъчно,
лежат във пощата невръчени,
защото ти към нея вече не посягаш.
Душата ми е с такса скръб,
но няма кой да ти я препоръча.
Отворен е прозорецът следпетъчно.
Камината с уста ръженно неразръчкана.
Не скърца даже пантата
на кукувичия часовник.
Хлебарки хапват само от поантите,
за да останат цели спомените за греховника.

Татуиран върху опакоето на бутилката етикет си

Тази нощ изпих виното от спомени бели,
разтопи се ледът под ребрата.
Замезих с откраднатите недели,
но настроението ми пак остана сакато.
Опитах и стих да напиша,
перото грубо заскърца.
Цигарен дим, вместо теб, вдишах -
не идваха думите присърце.
Пребърках всички джобове на душата,
трошица светлинка да намеря,
но пръстите опряха се до стената,
зад която очите ти безсълно немеят.
Зида го друг изгради ненадейно
с камъни от хладни съмнения
и късното щастие лелеяно,
от тленно, превърна в копнения.

Ефир в недрата

като воденичен камък лежа в краката ти
ти кълвеш зърна за полет до боговете
аз ги смилам да нахраня човеците
с крила сменяш одеждите
и към небесата поглеждаш
аз очи към земята навеждам
за да търся корена на надеждата
любовта е хоризонталната линия
дето от днес ни разделя
тихо на пръсти пристъпила тя
уморено подвива колене
да се роди не успя
а вече от болката стене

Вместо

Шия дреха от облаци
с бяла мисъл за теб.
Вместо копчета
многоточия...
в джоба е скрит смисълът.
И гнездят в него,
вместо отлетелите птици -
липси.
Дъжд от сламки
спасява удавниците.
Вместо с рало,
с пръсти ора небесната нива
и посявам слънчеви капки.
Догодина пак ще поникне
думата "вместо",
но дотогава
пуст ще е на сърцето харманът.
Само мравки ще влачат
хапки небе,
да заситят глада си
за минала свобода.
Плаче Бог за болната и снага.
На час по лъжичка -
от лъжата.
Лечението е сега.
Диагнозата - "Необмислено търсене".
Симптомите - разместване на пластове земетръсни.
В тунелите, вместо мастило,
лава от синьото в очите ми

Синьо и розово

Сутрин, когато обличаш роклята
с цвят на очите ми,
за мен остави последното копче!
В илика на времето ще промуша
от косите снопче,
мислите ти чрез него да слушам.
Сгущени някъде в черепната килия,
изплашени от разстоянието помежду ни,
те не чакат амнистия,
а нови дрехи от думи,
за прикриване на разголените разумия.
Ще ги отключи желанието ми,
крещейки глухо:
"Вдишвам дъжд, вместо въздух!"
и като риба на сухо,
хрилете ми морзово ще напишат: "Обичам те!",
но дали ще го прочетеш
през очилата си розови?

Мед от син лед

По Пътя от иглата
към тихия ъгъл,
където времето ближе своите рани
изчезват хора
в гълфстрийма на следобедната светлина,
отразена от червените капки -
смях прелят във вените на сухия корен
разкъсал кожата чак до мазето и.
Там е кошерът
на скучните и праволинейни пчели.
Стъклените пори са раззинати челюсти,
в които се трупат спомени от нежен сумрак.
Любовта е развинтена фантазия
зазимена с капачка на винт.
Шепнещи пръсти намазват
палава палачинка отвътре
до разтопяване на синия мед.
Вкусно е до пресищане!

Порция порцеланов перон

най-високата стая ,в която случайно ношувахме
не приличаше на гълъбово гнездо,
а на остаряла, чак до удобство обувка,
дето кошмарните сънища
миришат на мръсни чорапи
и се раждат мазоли от гъдел по порцелана
на разкраченото от минус до плюс безкрайност
изкушаващо Адама адамово ребро
ти бе ядката
под ореховата черупка на мозъка ми
вместо сълзи
капеше смях на кристали -
йод за раните
от предишни любви
липсващият асансьор се бе престорил на катафалка,
която отнася надолу телата на паузите
изсвири влакът като ръждясал "Маузер",
музиката уморено се подпираше на лакът
а целувките разцъфтяваха по тапета,
вместо аплаузи за стрелочника
объркал до прегръщане посоките ни.

Безплатна евтаназия

Не отминавай, Любов,
преди да си ме открила!
Още е рано, не чула сърдечния зов,

от несбъднати рани да си унила.
Не отминавай!

Зеленото във очите за косачи жадува.
Дните минават, но ти ги почакай,

ако и аз съм сред тях,
то, това не е лудост.

Много коситби в живота проспях.
Много треви, без да искам ,нагазих.

Не отминавай, Любов,
от мен самия, няма кой да ме пази!

Дай, Боже, да си онази
глътка пияно сено,

мирис на сухо вино,
от желанията побеляло сукно -
моя последна изтрезняваща евтаназия.

Хипноза със зимни антициклони

крива си кучето в ноздрите на Всемира
гъделичка го с лая и той киха
нарушавайки спокойствието на фригидната тишина
потича лавина от лава
и под снегоходките проскързва паузата
не "мено" а "мене"...
накъде си се затичала вълчевиеща бледност
партитурата върху кожата ти
е капан за инвертно тонирана звучност
която децибелно разчупва
рамката на интимния пейзаж
и пръска със слюнка заразата на съмнението
дали е това истинска автономност
или постемоционална зависимост
луната е аксиома
а сърцето непостоянен праг на периодичността
пулсът е ехо на люболипсието
релсите камертон при настройване
гарата е храм в който гълъби
кълват от тамяна по пода
толкова различен е летежа им
сравнен със звуците безметежни
крилата пърхат в
еретично
еротично
етерична симфония
и тя балсамира базалтовите очи на монолитната прошка
чуй акустиката на метаморфозата ми
флуидите си шепнат прегърнати
в кухините на новите дистанцирани фигури
измръзнали сонати и горещи сонети
а аз целувам по ареолите сянката на влажен вулкан
скрит под суха снежна покривка
докато санбернарът ме дърпа за пикела
и ме ближе по белия сън...
Всемирът продължава да киха антициклонно

Дисекция на ексхумирани взривени емоции

Емоциите са вече като
омекнали цици -
сухи облаци, надвиснали над очите ми.
По пътя за храма - скъсана броеница.
Откраднати камбани от мургави еретици.
Квадратна арена, по която надбягват се
ръждясали колесници.
Захарна пръчка между спиците.
Вятърни мелници
за зърна проядени от гърицата.
На летящ холандец в джоба пробит - луковица.
От бъззъби уста прехапани неми езици.
разтопен сняг на мъртвец по ресниците.
Болката от страха за липса на болка
у хипохондриците.
Оттекъл се в сифона тъжен грим на комиците.
Безоргазмено свити зеници
на пенсионирана преждевременно жрица
или от прекомерни молитви
изнасилена поредна светица.
Лаици, обявени от критиците за класици.
Вечеряща с кисело грозде лисица.
Палач приел си задълженията присърце
и заключил ума с белезници.
Свити на сарма листа от овдовяла лозница.
В мрака догаряща с вой вощеница.
Татуиране с камшици.
Жабурене с карфици.
Брайлово четяща корените къртица.
Прогноза на партийни синоптици
чакана като наркотици.
До голо облизани пепелници.
Овации от плесници.

Емоциите са трошици,

с които се разплащат
взели на кредит любов обеднели длъжници!

Синджирено-дирижирана хармония

Аз съм жито без клас.
Сълза безока.
Поет без глас.
Рана дълбока.

Песъчинка под езика.
Сред пустинята оазис копитен.
Тъжен до ушите комик.
Само в кръчмата стрелящ комита.

Аз съм пастир без стадо.
Пазач на харем от чувства.
Отрова, която страда
и плаче беззвучно.

Аз съм скитник безножен.
Хладна сянка несретна.
Хвърчило от татуирана кожа,
докоснало дъгата безцветна.

И отново съм -
клас наронен,
сълза безгласна,
наранена хармония,
седло безПегасно.

In memoriam

Сухи клони
хранят черни корени
с цветна памет и окапал смях.
Край на тичането!
"За да се намери!", мравките разнасят
тленно-тичинкова прах.

В сезона на гниещата тишина

Стъпвайте тихо
върху последната ми завивка.
Тревата пази устните ми
за целувката на ранения залез.
Мравките само доставят „Бързата поща”.
Пижамата на измисления бог
е закърпена с гербови марки.
Светлината е пешеходна пътека
между тротоари от заспали зеници.
В гнездото на надеждата
зачева каменната сол.
Обиден вятър скърца
в костите на оглушала мелница.
От лунен прах във ноздрите
изкихвам своето минало
и преминавам в най-дългия сезон...
на гниещата тишина.

Надгробно възвисяване

Върху гроба ми затревен
охлюв разхожда си къщата.
Не съм с един етаж над съседите извисен,
но завистта им и под земята е същата.



Вашата литературна Голгота

2015

<http://e-sustnost.com/>